

10- Her bir nebat ve ağaç ve otların ipek gibi yumuşak kök ve damarları, Bismillah der.

Her bir nebat ve ağaç ve otların ipek gibi yumuşak kök ve damarları, Bismillah der. Sert olan taş ve toprağı deler, geçer. Allah namına, Rahman namına der, her şey ona musahhar olur.

Evet, havada dalların intişarı ve meyve vermesi gibi o sert taş ve topraktaki köklerin kemal-i suhuletle intişar etmesi ve yer altında yemiş vermesi hem şiddet-i hararete karşı aylarca nazik, yeşil yaprakların yaş kalması, tabiiyyunun ağzına şiddetle tokat vuruyor. Kör olası gözüne parmağını sokuyor ve diyor ki:

En güvendiğin salabet ve hararet dahi emir tahtında hareket ediyorlar ki, o

ipek gibi yumuşak damarlar, birer asâ-yı Musa (as) gibi **فَقُلْنَا اضْرِبْ**

بِعَصَاكَ الْحَجَرَ emrine imtisal ederek taşları şakkeder. Ve o sigara kâğıdı

gibi ince nâzenin yapraklar, birer aza-yı İbrahim (as) gibi ateş saçan

hararete karşı **يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا** âyetini okuyorlar.

Her bir nebat ve ağaç ve otların ipek gibi yumuşak kök ve damarları, Bismillah der. Sert olan taş ve toprağı deler, geçer. Allah namına, Rahman namına der, her şey ona musahhar olur.

Bir tohumu toprağa bırakıyorsun. Her şeyi çürüten toprak onu çürütmez. Ne pusulası var, ne gözü, ne akı... Ama asla **şaşmaz**: Kök **aşağı** gider, gövde **yukarı** çıkar. Bu nasıl olur?

Bilim buna isim koyar: **Yerçekimine yönelme** (gravitropizm), **suya yönelme**, **ışıkta kaçma (kök)**. Ama isim koymak **cevap vermek değildir**.

Asıl soru şudur: **Kök yerçekimini nereden biliyor ve ışığa duyarlı hücreleri ona kim taktı?** Yerçekimi: görülmez, tutulmaz, ölçülür ama **idrak edilmez**. Kökün: Beyni yok siniri yok şuuru yok. Ama: aşağıyı şaşırmaz, yukarıyı karıştırmaz.

Demek ki kök: **Bilmiyor ama bildiriliyor. Seçmiyor ama seçtiriliyor**. Yani kök: “Ben yön tayin etmiyorum, **emre uyuyorum**” diyor. Bu da onun **Bismillah’ıdır**.

Otların, ağaçların ve nebatların köklerine bak. İpek gibi yumuşak, narin ve ince... Ama ne yapıyorlar? **Taşı deliyorlar, sert toprağı yarıp geçiyorlar**.

Bu mümkün mü? Hayır. **Yumuşak bir şey, sert olanı kendi gücüyle delemmez**.

Demek ki kökler şunu ilan ediyor: “Ben kendi kuvvetimle hareket etmiyorum. **Bismillah diyorum ve Allah’ın namına gidiyorum**.” İşte bu yüzden taş ve toprak onlara **boyun eğiyor**.

Evet, havada dalların intişarı ve meyve vermesi gibi o sert taş ve topraktaki köklerin kemal-i suhuletle intişar etmesi ve yer altında yemiş vermesi..

Havaya bakan tarafına bakıyoruz: Dallar, hiçbir engel yokmuş gibi açılıyor, yayılıyor ve **meyve veriyor**. Bu bize normal geliyor; çünkü hava yumuşak, engel az. Ama Üstad hemen dikkatini **aşağıya** çeviriyor:

Aynı ağaç, bu sefer **sert taşın ve ağır toprağın içinde** kök salıyor. Hem de zorlanmadan, çatlatmadan, patlatmadan... **Kemal-i suhuletle**, yani büyük bir kolaylıkla yayılıyor.

Üstelik sadece yayılmakla kalmıyor; yerin altında da **yemiş hükmünde vazife görüyor**: Suyu buluyor, gıdayı ayıklıyor, ağaca hayat taşıyor.

Şimdi düşün: Havadaki dalın rahatça yayılması kolay; ama **taşın içindeki kökün aynı rahatlıkla ilerlemesi** normal mi? Değil. İşte bu iki hâl birlikte şunu gösteriyor: Yukarıda meyve veren kudret, aşağıda kökü yürüten kudretle **aynıdır**.

Dal ile kök arasında fark yok; ikisi de: Kendi gücüyle değil, **emirle, Bismillah diyerek** hareket ediyor. Yani ağaç şunu ilan ediyor: “Ben havada da yapmıyorum, yerde de yapmıyorum. Yukarıda da aşağıda da **yaptırılıyorum**.”

hem şiddet-i hararete karşı aylarca nazik, yeşil yaprakların yaş kalması, tabiiyyunun ağzına şiddetle tokat vuruyor. Kör olası gözüne parmağını sokuyor ve diyor ki: En güvendiğin salabet ve hararet dahi emir tahtında hareket ediyorlar ki, ...

Yapraklar Hararete Neden Yanmaz?

Aylarca süren **şiddetli sıcaklara rağmen**, sigara kâğıdı gibi **ince ve nazik yapraklar** yeşil kalır, kurumaz, yanmaz. Normalde: İnce olan yanar, nâzenin olan kurur.

Ama olmuyor. Bu hâl, “tabiat yapıyor” diyenlerin yüzüne **sert bir tokattır**. Çünkü en güvendikleri iki şey: **Salâbet (sertlik)**, **hararet (yakıcı sıcaklık)** ikisi de **hükmünü icra edemiyor**.

Demek ki: **Sertlik de sıcaklık da serbest değil; emir altındadır**.

... o ipek gibi yumuşak damarlar, birer asâ-yı Musa (as) gibi **فَقُلْنَا اضْرِبْ**
بِعَصَاكَ الْحَجَرَ emrine imtisal ederek taşları şakkeder.

Köklerin Taşı Yarması: Asâ-yı Musa Misali

İpek gibi yumuşak kök ve damarlar, sert taşları **yarıp geçiyor**. Bu, kendi kuvvetleriyle olamaz. Nasıl ki Hz. Musa’ya (as): **“Asânla taşa vur”** denildi ve taştan su fışkırdıysa, aynı şekilde bu kökler de: Taşa vuruyor, ama **emirle** vuruyor ve taşı yarıyor.

Yani kökler hâliyle şunu söylüyor: “Ben güçlü olduğum için değil, Bismillah **dediğim için** geçiyorum.”

Ve o sigara kâğıdı gibi ince nâzenin yapraklar, birer aza-yı İbrahim (as) gibi
يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا ateş saçı hararete karşı âyetini okuyorlar.

Yaprakların Ateşe Meydan Okuması: Hz. İbrahim Misali

Yapraklar, ateş saçı sıcaklara karşı durur. Yanmaz, kavrulmaz. Bu hâl, Hz. İbrahim’e (as) söylenen: **“Ey ateş! Serin ve selamet ol”** emrini hatırlatır.

Yaprak sanki bu âyeti okur: **يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا**

Yani sıcaklık vardır ama **yakmaz**; çünkü yakmak **hararetin işi değildir**.

Yumuşak kök sert taşı yarıyorsa, ince yaprak yakıcı sığağa dayanıyorsa Bil ki: **Kuvvet, maddede değil; emirdedir.** Tabiat değil, sebep değil, tesadüf hiç değil... Hepsi birlikte şunu ilan eder: **“Biz yapmıyoruz.”**

Nefse Bakan Hisse

Ey nefsim! Bak, **kök karanlıkta yolunu buluyor**, sen ise çoğu zaman yolunu şaşıırıyorsun.

Sen de o kök gibi **Bismillah** dersin, doęru istikameti bulursun.

Şu köklere dikkat et: **Yumuşaklıklarıyla önlerine çıkan sert taşları yarıyorlar.**

Sen de o kökler gibi **Bismillah** dersin, önüne çıkan engelleri aşarsın.

Bir de yapraklara bak: **İncelikleriyle şiddetli sığağa dayanıyorlar.**

Dertler kalbini yakmaya başladığında, sen de **Bismillah** de; tıpkı o yapraklar gibi **muhafaza olursun.**